

~~BEGRENSET~~

Kopi til
gjennomgang
02.10.2012
T.B.

INTERVJUREFERAT

Tid	Tirsdag 15. mai 2012 kl. 1200
Sted	Sekretariatet, Akersgata 51, Oslo
Intervju av	Anne-Grete Strøm-Erichsen, Helseminister Else Andersen, avdelingsdirektør i HOD
Intervjuere	Alexandra Bech Gjørvi, 22. juli-kommisjonen Karin Straume, 22. juli-kommisjonen Einar Enger, 22. juli-kommisjonen Ida Skirstad Pollen, Sekretariatet Marianne Aasland Gisholt, Sekretariatet
Andre til stede	Hege Gabrielsen, PwC (sikring/dokumentasjon av intervjuet)

Formelle forhold:

Strøm-Erichsen var i forkant av intervjuet gitt skriftlig underretning om bakgrunnen for at kommisjonen ønsker hennes forklaring, og de rettslige og praktiske rammer for intervjuet.

Strøm-Erichsen ble gjort kjent med muligheten til å la seg bistå av en rådgiver, tillitsmann eller annen person

Strøm-Erichsen er videre gjort kjent med plikten arbeidsgiver har pålagt henne om å forklare seg for kommisjonen, og at det er forbundet med straffeansvar å forklare seg bevisst uriktig.

Strøm-Erichsen ble gjort kjent med innholdet i selvkrimineringsvernet ved at vedlagte notat ble lest opp, og at dette vernet, etter kommisjonens syn, i utgangspunktet ikke kommer til anvendelse ved denne forklaringen.

Strøm-Erichsen ble videre gjort kjent med at det ble tatt lydopptak, som ville bli lagret, og at det ville bli utarbeidet referat for signering som også ville bli lagret.

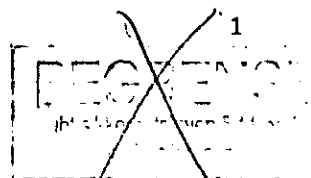
Strøm-Erichsen ble også gjort kjent med at referatet vil kunne bli gjort tilgjengelig for andre enn kommisjonen, for eksempel dersom hensynet til sakens opplysning, ivaretagelse av partsrettigheter eller oppfyllelse av lovpålagte krav gjør dette nødvendig. Strøm-Erichsen ble også gjort kjent med at kommisjonen er bundet av offentliglovas regler om innsyn i dokumenter. Strøm-Erichsen ble også gjort kjent med at

Anne Grete Strøm-Erichsen 150512

AVGRADER

Dato: 15. mai 2012

Avgraderingen gjelder
eksempelvis Øvrige eksempler vil
fortsatt være gradert og merket
personkontroll.

opplysninger fra referatet ville kunne bli brukt i kommisjonens rapport.

Strøm-Erichsen ble gjort kjent med sine rettigheter til å kreve innsyn etter pol § 18 og retting etter pol §§ 27 og 28.

Strøm-Erichsen samtykket i å la seg intervjuet på ovennevnte forutsetninger.

Etter en kort presentasjon av representantene fra kommisjonen, ble Strøm-Erichsen orientert om kommisjonens mandat, formålet med intervjuet og hvordan det ville bli gjennomført. Intervjutemaene ble introdusert og Strøm-Erichsen startet sin redegjørelse.

Egen bakgrunn og rolle

Strøm-Erichsen er utdannet dataingeniør fra 1974. Hun har lang erfaring fra næringsliv og offentlig sektor. Fra 1995 ble hun heltidspolitiker med kommunale og nasjonale verv. Hun har vært kommunalråd, varaordfører og ordfører i Bergen, og har siden 2005 vært stortingsrepresentant og regjeringsmedlem. Hun var forsvarsminister til 2009 og har vært helse- og omsorgsminister siden.

Strøm-Erichsen viste innledningsvis til at hun som ordfører i en kommune hadde sterk nærhet til beredskap. Viktige erfaringer fra Bergen inkluderer særlig Sleipner ulykken som berørte hele kysten. Hun viste også til at Forsvaret er en beredskapsorganisasjon som er innrettet på forebygging av ulykker og sikkerhet i alle sammenhenger. Også Helse- og omsorgsdepartementet og helsesektoren er en beredskapsorganisasjon. Hun mener 22. juli viste at helsesektoren er drillet i beredskap og at dette kom til syne på alle nivåer: ambulansetransport, legevakter og sykehus. Det var imponerende innsats på alle nivåer og dette reddet mange liv.

Egen rolle 22. juli

Strøm-Erichsen gjorde først oppmerksom på at loggen som kommisjonen hadde fått tilsendt fra HOD ikke var fullstendig. Mye av hennes egen involvering var ikke synlig og kommisjonen vil derfor få en oppdatert logg.

Strøm-Erichsen var ombord på et fartøy nord for Svalbard den 22. juli og kunne bare kommunisere på satellittelefon. Vakthavende statssekretær i (T. Toften) i Vesterålen fikk kontakt med fartøyet og informerte Strøm-Erichsen om eksplosjonen i regjeringskvartalet. Fartøyet var utenfor radio- og TV dekning og Strøm-Erichsen holdt seg oppdatert blant annet gjennom kontakt med sin familie. Strøm-Erichsen tok også kontakt med departementsråd Lande Hasle, og sa at eneste mulighet for henne å komme seg til fastlandet på var med helikopter sendt fra Sysselmannen. Strøm-Erichsen hadde på forhånd undersøkt om fartøyet ville være innenfor helikopter rekkevidde fra Svalbard. Helikopteret kom omlag kl 19.00 og fløy henne til Longyearbyen. Senere på natten fløy hun til fastlandet og hun landet i Oslo omlag kl 08.00. Underveis fikk hun en bedre situasjonsforståelse og særlig i Longyearbyen hvor hun også fikk tilgang til TV dekningen. Hun orienterte seg om situasjonen så godt som forholdene tillot, inkludert hvilke tiltak som var iverksatt og

forhold rundt beredskapsorganisasjonen som da var på plass i Helsedirektoratet. Hun hadde kontakt med departementet og med statssekretær Robin Koss som var hennes stedfortreder i regjeringen. Hun viser også til at hun hadde en god dialog med Lande Hasle, som møtte i Regjeringens Kriseråd (RKR), gjennom kvelden og natten.

Strøm-Erichsen var i Regjeringsmøte kl 10 (23. juli). På møtet diskuterte man situasjonen og hva som skulle gjøres. Når det gjelder PST sjefens orientering om trusselbildet så er Strøm-Erichsen usikker på det presise tidspunktet for orienteringen og alle detaljer i denne. Hun erindrer at det ble formidlet en nøktern beskrivelse av situasjonen og trusselbildet. Hun fikk inntrykk av at angrepet var tilbaketrukket og at det ikke stod noen større organisasjon bak. Det hersket imidlertid noe usikkerhet knyttet til om det var flere terrorceller aktive. Det ble lagt vekt på at etterforskning og funn var av foreløpig karakter på det tidspunktet.

På formiddagen etter møtet reiste hun sammen med statsministeren og justisministeren til Sundvolden. Her møtte de mange fortvilede mennesker. Etter noen timer ankom også Kongen, Dronningen og Kronprinsen. Strøm-Erichsen fulgte de kongelige, og tilbrakte tid med overlevende og pårørende utover ettermiddagen. Hun fant det slående og imponerende hvilket stort apparat som var etablert på Sundvolden med helsepersonell, prester og frivillige. Hun oppfattet at Hole kommune hadde gode beredskapsplaner og at også støtten fra nabokommuner fungerte svært godt.

Senere på dagen reiste hun til Ringerike sykehus og hadde samtaler med pasienter og personell. Ringerike sykehus er blant de nærmeste til Utøya og behandlet om lag 30 pasienter. Det er hennes inntrykk at sykehuset håndterte situasjonen bra. I ettertid har det vært noe diskusjon om hvorvidt det var riktig at et lite sykehus skulle håndtere så mange skadede, og om flere burde vært sendt til Ullevål. Strøm-Erichsen sier at hennes oppfatning på dette tidspunktet var at det var rasjonelt å sende pasientene til nærmeste sykehus, og at sykehuset handlet rasjonelt ut fra den informasjonen de hadde. Det er ikke hennes oppfatning at dette hadde negative konsekvenser for pasientene.

Videre reiste hun til Bærum sykehus. Også her oppfattet hun at sykehuset var tilfreds med hvordan situasjonen hadde blitt håndtert.

I forbindelse med håndteringen på skadestedet viser Strøm-Erichsen til den eksterne evalueringen som blant annet påpekte at rutiner for vurdering og behandling på et skadested kan standardiseres bedre på tvers av helseforetak og for ambulansetjenesten spesielt. Hun legger vekt på at førstelinjetjenesten i Norge er svært god, men det kan være behov for mer standardisering og felles rutiner på tvers for å sikre konsistens og effektiv samhandling. Hun har ikke inntrykk av at det ble gjort noen feil med triagering på skadestedet den 22. juli, men at dette likevel er et relevant forbedringspunkt generelt.

Dagen etter (24 juli) fulgte hun Kongen og Dronningen til Ullevål hvor hun fikk en orientering om hvordan sykehuset hadde håndtert situasjonen. Hun viser også til at det var en sterk opplevelse å se hvordan helsepersonalet og journalister var personlig berørt og påvirket av situasjonen. Dette inntrykket fikk hun også senere i uken på Rettsmedisinsk Institutt hvor personalet opplevde dette som det mest ekstreme de hadde møtt. Det sier noe om omfanget og alvoret på situasjonen når trenet og erfarent helsepersonell blir berørt så sterkt.

Institusjonelle forhold: HOD, Helsedirektorat og kommuner

Når det gjelder forholdet mellom HOD og direktoratet i denne situasjonen viser Strøm-Erichsen til beredskapsplanene og prosessene som er beskrevet der. Varslingslisten beskriver også forholdet mellom departement og direktorat (delt med kommisjonen). Direktoratet er i beredskapsplanene gitt det operative ansvaret, noe som blant annet innebærer at all kontakt med fylkesmenn håndteres av direktoratet. I forbindelse med 22. juli hadde HOD personell til stede i direktoratets kriseenhet, og departementet opplevde at kontakten og rapporteringen var veldig god. Strøm-Erichsen hadde selv møter og dialog med kriseenheten. Hun var særlig opptatt av direktoratets oppfølging overfor kommunene.

Når det gjelder kommunene viser Strøm-Erichsen til at flere av de overlevende raskt ville hjem, og at det var viktig at kommunene rundt omkring i landet hadde beredskap. Undersøkelsene i løpet av den første helgen viste at de aller fleste kommunene mente deres kapasitet til oppfølging var tilstrekkelig, og hun viser til en rapport fra direktoratet som viser at 95 prosent av de berørte kommunene (142 av 150) mente de hadde det som skulle til for at de kunne håndtere situasjonen.¹ Hun legger til at det vil være forskjellige oppfatninger blant de enkelte om hvordan de opplever å ha blitt ivaretatt, og at noen vil ha behov for ekstra oppfølging.

I løpet av mandagen (25. juli) ble det iverksatt arbeid fra direktoratet med å informere kommunene. Det er hennes oppfatning at direktoratet klarte å involvere relevante fagmiljøer og utarbeide informasjon til kommunene.

Kommisjonen trekker frem at det har vært reaksjoner fra kommunene på byråkratisering og rapporteringsbyrden i denne prosessen. Strøm-Erichsen viser til at det er store forskjeller på kommunene i Norge og at det var viktig for henne å forstå hvem som kunne håndtere situasjonene og hvem som måtte få bistand. Det var også ulike løsninger. I Hordaland tok Bergen kommune et ansvar for omkringliggende kommuner og dette fungerte veldig godt. Det viktige for Strøm-Erichsen på dette tidspunktet var at beredskapen og mottaksapparatet i kommunene fungerte, og at det ikke var risiko for at noen berørte kom hjem og ikke fikk den hjelpen de trengte. Det var en bekymring at det var midt i fellesferien og det var viktig å få sikkerhet om at robustheten i beredskapsapparatet i kommunene var tilstrekkelig. Strøm-Erichsen sier hun ville blitt stilt ansvarlig om beredskapen i kommunene ikke fungerte, og fant det derfor viktig å få forsikringer fra Helsedirektoratet om at mottaksapparatet fungerte og at direktoratet kunne tilby veiledningsmateriell og støtte der hvor det var nødvendig.

Det var hennes oppfatning at kommunenes beredskap var reell og viktig, men enkelte unntak. For noen kommuner ble det også gitt ekstra bistand og oppfølging. På spørsmål om Strøm-Erichsen fikk noen rapporter på at ting ikke fungerte, svarer hun at det var noen utfordringer i forbindelse med minnesamlingen på Utøya. Disse tilbakemeldingene ble rapportert videre til Helsedirektoratet. Det har også vært store ekstrabevilgninger for å sette kommunene i stand til å håndtere oppfølgingen av de berørte. Foreløpig, og med det som bevilges i revidert budsjett er det nå gitt 244,4 millioner ekstra til helse og helseberedskap. Hun viser også til at det var viktig å formidle til kommunene at de regionale helseforetakene kunne bistå med spesialisthelsetjeneste og annet.

Kommisjonen peker på at Helsedirektoratet har påpekt at det kan være behov for mer eksplisitte kriterier for når direktoratet skal innta en styrende og koordinerende rolle. Strøm-Erichsen viser til at prinsippet er

¹ «Helsemessig og psykososial oppfølging», første delrapport fra Helsedirektoratet
Anne Grete Strøm-Erichsen 150512

at direktoratet skal innta en koordinerende rolle når departementet ber om det. Det er viktig at bestillingen er tydelig fra departementet og det mener hun også at den var den 22. juli.

Strøm-Erichsen uttrykker at hun er svært fornøyd med hvordan direktoratet løste oppgaven. Dette gjelder også samarbeidet med DSB, politiet og andre. Spesielt i forbindelse med minnesamlingen på Utøya opplevde hun at de arbeidet veldig godt sammen.

Støtteapparat og psykososial oppfølging

Når det gjelder psykososial oppfølging og minnesamlinger sier Strøm-Erichsen at hun var opptatt av å lytte til anbefalingene fra fagmiljøene. I etterkant av 22. juli var det diskusjoner om bl.a. retraumatisering og særlig i forbindelse med den første samlingen. Hun sier det var en stor forståelse for at samlingene kunne være tøffe for de overlevende og etterlatte, og at ikke alle ønsket å delta. For de ungdommene som deltok, og som Strøm-Erichsen snakket med, opplevdes imidlertid samlingene som et veldig godt møte. Hun viser også til en evaluering av disse samlingene (ble overlevert kommisjonen) og at deltagerne rapporterte at samlingene var til stor hjelp. For virkelig å forstå effektene av samlingene peker Strøm-Erichsen på at det er nødvendig å undersøke grundigere hvordan både de etterlatte og overlevende opplevde hendelsen, også en tid etter samlingene. Departementet har iverksatt enkelte studier for å forstå disse effektene bedre. Hun viser også til at erfaringer fra USA med oppfølgingen fra 11.september 2001, har vist at årlige markeringer genererer tilbakefall i sorgprosessen. Hun sier vi må være innstilt på at den psykososiale oppfølgingen vil ta lang tid, og at hva som er en hensiktsmessig oppfølging diskuteres løpende. Strøm-Erichsen understreker at departementet får mange gode, faglige råd på dette.

Strøm-Erichsen oppfatter ikke at det er forventningsgap mellom det de berørte etterspør og hva samfunnet kan tilby per i dag. Dette er basert på flere møter med støttegruppen hvor også arbeidsministeren har deltatt, samt annen oppfølging fra departement og direktoratet. Så langt mener Strøm-Erichsen at forventningene møtes, men hun ser ikke bort fra at dette kan endre seg.

Til diskusjon om avgrensinger på definisjoner av pårørende og berørte viser hun til at på den første samlingen kunne også andre nærstående delta og flere besteforeldre og andre deltok også. Overlevende og etterlatte har fått kontaktperson i kommunene. Det er omtrent 1700 mennesker som har en kontaktperson og dette er krevende selv i et ressurssterkt land. Hun mener at kontaktpersonen ikke behøver være en lege og viser også til at dette er vanlig praksis i andre situasjoner.

På spørsmål om oppfølgingen kan skape forventinger for andre hendelser viser Strøm-Erichsen til at det er mange som opplever andre tragiske ulykker, overgrep og traumatiske hendelser uten samme støtteapparat. Likevel, fremhever hun at denne tragedien var spesiell i sin totalitet, som tilsa at det måtte legges et ekstra trykk på oppfølgingen.

Helsepersonellens taushetsplikt

Hun har også merket seg at det er blitt en diskusjon omkring at politiet hadde utfordringer med å få frigitt opplysninger om savnede fra sykehus og mener at dette hadde sammenheng med helsepersonalets forståelse av taushetsplikten. Strøm-Erichsen er ikke sikker på at lovverket i dag er til hinder for informasjonsdeling i slike situasjoner. Hun mener det er viktig med et lovverk som gir rimelig åpenhet på dette området når politiet trenger tilgang på opplysninger om savnede.

Når det gjelder politiets tilgang til opplysninger om psykisk ustabile og farlige personer for forebyggende øyemed mer generelt, så mener Strøm-Erichsen at det er viktig med en mer åpen dialog med politiet. Dette gjelder også forholdet til pårørende, som i dag for eksempel ikke blir varslet ved permisjoner for forvaringsdømte fra psykiatriske institusjoner. Hun mener det også kan være viktig å varsle politiet i slike situasjoner. Her er det et lovforslag i Stortinget om en koordineringsenhet, som skal bidra til å avhjelpe dette, men hun presiserer at forslaget angår ikke direkte opplysninger til pårørende. Strøm-Erichsen sier dette er et område som hun vil følge opp.

Krisehåndtering i departementene, Nasjonal Sikkerhetsmyndighet, objektsikring

Strøm-Erichsen viser til at det er alltid noe å lære fra håndtering av forskjellige kriser. 22. juli viste for eksempel at kommunikasjonen er særlig viktig, og det vil være viktig å få en full utrulling av Nødnett. Noen av problemene med samkjøring mellom etatene den 22. juli skyldtes at politiet hadde rullet ut Nødnett på steder der helse ikke hadde det. Direktoratet for Nødkommunikasjon har nå fokus på å få en koordinert utrulling, men Strøm-Erichsen peker på flere tekniske utfordringer, inkludert integrering med det gamle helseradionettet. Hun viser videre til at de enkelte departementer har best kjennskap til sitt eget forbedringspotensial og må uttale seg om det selv.

Strøm-Erichsen oppfatter at helsesektoren har tydelig definerte ansvarsforhold på hvert nivå. Systemet er basert på sentral koordinering og styring, og dette er også nødvendig for å dirigere ressurser i nødsituasjoner. Hun sier at selv om systemet i helsetjenesten er godt, finnes det dessverre enkelte eksempler på at det er gjort feil. Blant annet var det en tragisk ulykke på Nordmøre hvor en pasient ble brakt til feil sykehus.

På spørsmål om hvordan Strøm-Erichsen oppfattet at HOD som lederdepartement håndterte svineinfluensaen, sier hun at det har gått veldig bra. Hun tillegger at HOD løpende har fokus på hvordan ting kan gjøres bedre, herunder DSB sin gjennomgang av håndteringen av svineinfluensa vaksineringsen. I forhold til denne oppfatter ikke Strøm-Erichsen at det har vært noe diskusjon eller uenighet med JD i forbindelse med denne gjennomgangen. Hun anså arbeidet som hensiktsmessig ut fra systemkompetansen til DSB. Avdelingsdirektør Andersen viser til at det initialt i prosessen var en diskusjon om bestillingen av oppdraget, og at det var enighet om at det skulle gå riktig i linjen, fra JD. DSB gjennomfører også andre tilsyn med beredskapsfunksjonene i HOD og Strøm-Erichsen viser til at det ikke er funnet avvik i forbindelse med disse tilsynene.

Strøm-Erichsen ser det ikke som hensiktsmessig at JD skal være et fast lederdepartement for i alle typer kriser. Ved helsekriser, for eksempel pandemisituasjoner, er det HOD som har kontakter og tilgang til informasjon om krisen, samt kompetanse og virkemidler som gjør dette departementet egnet for kriseledelse. Derimot mener hun det er hensiktsmessig at lokaler og annen infrastruktur etableres felles, gjerne underlagt JD, som vil være det naturlige lederdepartement i de fleste kriser.

Når det gjelder kombinasjon av militær og sivil krise så viser Strøm-Erichsen til at FD og JD må finne en god struktur på samarbeidet. Hun mener det ikke vil være riktig å plassere dette hos SMK. I felleskap mener hun JD og FD har ressurser og kompetanse som tilsier at de sammen kan håndtere mange utfordringer på en god måte. Det er også eksempler på felles myndighet i dag, blant annet NSM hvor det er delt ansvar for militær og sivil side.

Som forsvarsminister oppfattet ikke Strøm-Erichsen at det var et problem med delt ansvar for NSM, som rapporterer faglig til JD og administrativt er underlagt FD. Morten Tiller (^{ass} departementsråd i FD) er ansvarlig for etatsstyringen og ekspedisjonssjef i FD1 som har det operative praktiske ansvaret. Hun viser til at det vil alltid være enkelte utfordringer, og så vidt hun forstår er det også iverksatt evalueringer for å forstå hvordan det delte ansvaret fungerer. Det er også andre eksempler på delt ansvar mellom departementene, som blant annet gjelder Mattilsynet, hvor det er hennes vurdering at man har funnet en god struktur på samarbeidet.

Strøm-Erichsen er ikke konkret kjent med beslutningen om ikke å føre tilsyn med objektsikring før forskriften etter sikkerhetsloven var endelig implementert. Hun viser til innføringen av forskriften tok svært lang tid som følge av et komplisert lovarbeid og flere høringsrunder. Hun peker også på at da sikkerhetsloven ble innført så var objektsikring en ny problemstilling, og det var flere nye og vanskelige spørsmål rundt dette som tok tid. Strøm-Erichsen er ikke konkret kjent med diskusjoner om å forsere beslutninger om sikring av enkelte åpenbare objekter i påvente av avklaring om ranssonespørsmål.

Når det gjelder ansvaret for tilsyn med objektsikring på sivil side og rollefordeling mellom FD og JD så viser Strøm-Erichsen til at det eksisterer slikt samarbeid i dag og at JD kan anmode FD om støtte (bistandsanmodning).

Strøm-Erichsen oppfatter ikke at forsinkelsen når det gjelder NSMs tilsyn med objekter skyldes politisk sjenanse i forhold til avveininger om at noen objekter er mer skjermingsverdige enn andre, og de konsekvenser dette kan ha for den enkeltes personlige sikkerhet. Snarere tror hun dette skyldes det at man har ventet på forskriften. Hun viser til at sikkerhetsloven er bygget på prinsipper om at man tar stilling til slike spørsmål på forhånd.

Strøm-Erichsen er ikke konkret kjent med hvor mye tilsyn NSM har ført med objektsikring eller hvilke diskusjoner det har vært rundt dette. Hun viser til at ansvaret for å få forskriften etablert er delt mellom JD og FD ift til prinsippet om sivilt og militært ansvar. Hun presiserer at det er FD som er regelverksforvalter.

Strøm-Erichsen er ikke konkret kjent med detaljer omkring Riksrevisjonens rapport om JD samordningsrolle på beredkapsområdet fra 2008. Hun peker på at en kobling til HODs virksomhet er at DSB har tilsyn med HOD. Avdelingsdirektør Andersen peker på at JD har oppfølgingsmøter med departementet i etterkant av DSBs tilsyn. Strøm-Erichsen tilføyer at hun har inntrykk av et godt samarbeid med JD.

På spørsmål om Strøm-Erichsen husker at det har vært diskusjoner i regjeringen som berører status på sivil beredskap, svarer hun at eksempler på dette er etableringen av Krisestøtteenheten (KSE) og anskaffelsen av nye transportfly i forsvaret, og hvilke støtte disse kunne ha til sivilt beredskap. Hun viser videre til at beredkapsarbeid har vært langt fremme i regjeringens bevissthet. Innenfor de ulike fagdepartementene er beredskap en viktig del av de enkelte departements ansvarsområde, mens JD i tillegg har et felles tilsynsansvar.

Strøm-Erichsen er usikker på tidspunktet for når hun først ble kjent med diskusjonene om stengning av Grubbegata. Hun var generelt kjent med planer om å stenge gaten, men har ikke spesifikk kjennskap til prosessen. Som kommunepolitiker forstår hun hvorfor beslutningen tok lang tid. Hun viser til generelt at det er flere situasjoner hvor det oppstår dilemma mellom nasjonale og lokale interesser og prosesser. Det er omfattende demokratiske beslutningsprosesser i Norge og dette kan medføre vanskeligheter i enkelte

situasjoner. Samtidig mener hun at det er viktig at lokale interesser blir hørt, også i situasjoner hvor det står viktige nasjonale hensyn på spill.

Utøya et annet sted i landet

Strøm-Erichsen peker på at dersom Utøya hadde skjedd langt fra store byer, ville det hatt betydning for transporttidene. Hun peker på at det er god beredskap i store deler av hele landet, men at det er ikke samme tetthet av sykehus alle steder, eller tilgang på den særegne kapasiteten ved Ullevål. I et slikt perspektiv var kapasiteten og mobiliseringen i Oslo regionen veldig god 22. juli.

Når det gjelder spørsmål om traumekompetanse skal etableres sentralt eller i spres hele landet mener Strøm-Erichsen at det er viktig å arbeide for begge deler. Transportkapasitet er særlig viktig der hvor sykehusetettheten er mindre. Det kanskje aller viktigste er førstelinjen og ambulanseberedskapen, inkludert helikopter, fly og biler. Her peker Strøm-Erichsen på en vellykket opptrapping i hele landet de siste årene, men understreker likevel at kapasiteten er forskjellig og at den er bedre i tett befolkede områder.

Når det gjelder samordning mellom ulike etater, og særlig med politiet, så sier Strøm-Erichsen at det nå vurderes om det er fornuftig at helsepersonell går inn tidligere på skadestedene. Det er fortsatt et viktig prinsipp at politiet er leder på skadestedet og er ansvarlig for å sikre og klarere dette. Erfaringene fra Utøya viste at Politiets beredskapstropp gjorde en formidabel førstehjelpsinnsetning. Det kan også være hensiktsmessig å lære fra Forsvarets sanitet i denne sammenheng.

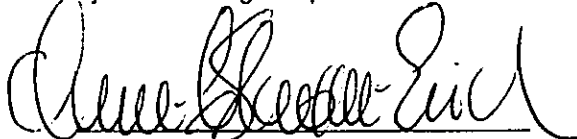
Hun understreker at helsepersonellet i Regjeringskvartalet også gjorde en fantastisk jobb. Politiet og helsepersonellet kjente hverandre og var vant til å jobbe sammen i Oslo. Hun viser at det er et fokus på å få til bedre samarbeid og koordinering mellom etatene på skadestedene, og at dette er et oppfølgingspunkt for HOD.

Av øvrige forhold så viser Strøm-Erichsen til et fakta ark om helseberedskap i Norge som er utarbeidet for kommisjonen, samt beredskapsplaner som gjøres tilgjengelig. Hun viser også til den nordiske helseberedskapsavtalen som innebar at Sverige sendte ambulanser til Østfold, slik at ambulanser fra Østfold kunne sendes til Ringerike.

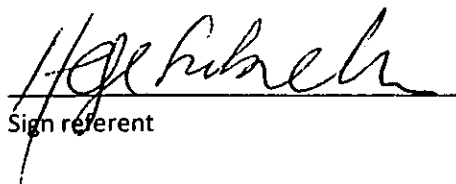
Når det gjelder felles nødnummer så viser Strøm-Erichsen til at dette skal prøves ut i Drammensområdet for å skaffe erfaringer. Det har vært en viss motstand i helsesektoren og fordelene er ikke entydige selv om man i andre land, inkludert USA, har kommet til det er klokt med ett nødnummer. Hun viser til at det viktigste er likevel å få nødnettet operativt, slik at etatene kan kommunisere på tvers. Erfaringene fra 22. juli viser at det kan være hensiktsmessig å bedre kapasiteten i nettet, og hun viser til at dette er under utvikling, herunder uttesting av felles nødnummer.

Intervjuet ble avsluttet kl 1357.

Gjennomlest og akseptert som et dekkende referat,

Sign intervjuobjekt

Sign referent

